◊ Benedek Miklós

Ördögfióka

egy ördög kapálódzik
a szenteltvízben
az ujjamat nyújtom
megragadja
a mise alatt zavartan mocorog
a kabátom belső zsebében
az utolsó ámen elhangzása után
kilépek az istenszagú félhomályból
őt pedig a templomkertben
virágzó rózsa szirmaira szórom
óvatosan
mintha szobrot lopnék

Te

Szürrealista képzeteimet neked köszönhetem,
mint ahogy a pocsolya felszínén remegő néger arcot is.
Minden lépésemet te hozod létre,
még akkor is, ha most
az újrahasznosított díszlet mögött sírsz,
háttal a hibáknak,
és nem veszel észre.
Nem szeretem a tankokat,
de ma az egyiket,
a legnagyobbat,
ellened fordítom.

Pohár

Az ablakon függöny.
Az asztalon terítő.
Rajta magára hagyott kéz,
amely elfelejtett ökölbe szorulni,
parancsra a magasba lendülni.
Ujjai idegesen botladoznak
a hímzések barázdáiban.
Majd feltartóztathatatlan
mozgásba kezd,
átöleli egy kristálypohár
hűvös tetemét,
és a magasba emelkedik,
hogy azután,
pillanatok múltán
újra visszatérjen
megüresedve,
könnyedén.
Majd bariton mennydörgés
kíséretében lesújt
egy idegen kéz,
és az üvegdarabok
csörömpölve szalszáznak
a konyha kövén.
A korsó szája körül muslincák.